

ner det nødvendigt at vente efter, da ikke har gjort det mindste Skridt til Forberedelse paa noget som helst Omraade. Det mener jeg, at jeg er berettiget til i al Beskedenhed at fremhæve overfor det ærede Medlems meget stærke Angreb paa mig.

Med Hensyn til dette, at det kun er en Del af de nye Indtægter, vi have foreslaaet i Aar, mener det ærede Medlem, at den Omstændighed, at der kommer mere, skulde gøre det berettiget at skyde ogsaa det første ud. Det ærede Medlem sagde, at naar jeg overhovedet mener, at der kan og bør ventes nogle Maaneder med Resten, hvorfor saa ikke vente ogsaa med dette. Jeg forstaaer ikke, at det ærede Medlem vil spørge saaledes. Svaret har han jo faaet. Jeg har taget alt det med, som det forekom mig muligt at tage, alt det, jeg mente, der var nogen Mulighed for allerede nu at fremsætte Forslag om og faa gennemført. Alt dette har jeg ikke villet lade vente en Dag længere. Hvad jeg ikke mente, det var muligt allerede nu at fremsætte Forslag om og faa gennemført, opsætter jeg nogle Maaneder; deri er der den bedst mulige Konsekvens.

Det ærede Medlem vægrer sig ligesom denne Skats andre Modstandere ved at betragte den som det, den er, nemlig en Forbrugsskat. Kun ud fra denne Betragtning kan det ærede Medlem finde, at det skulde være humoristisk at tage det kongelige Teater med, og sige, at det er fra den ene Lomme i den anden. Se vi Skatten som det, den er, nemlig en Forbrugsskat, er det ikke fra den ene Lomme i den anden, det er ikke Staten, der yder dette Beløb til sig selv eller til Københavns Kommune, men det er Forbrugerne, der gennem de forhøjede Biletpriser yde det.

Naar det ærede Medlem frygtede for, at der her var givet Københavns Kommune for meget, tror jeg, han tager fejl. For det første gør man altsaa Københavns Kommune til Optræder af et ganske betydeligt Skattebeløb for Staten; dernæst tager man fra Københavns Kommune i de yderligere 5 pCt., den tidligere har haft af udenlandske Kunstnere, og endelig kan det ikke nægtes, at man forringer det Skatteobjekt, som Københavns Kommune tidligere har været ene om at udnytte, naar man lægger det dobbelte af det, Københavns Kommune tidligere har hævet, over til Statskassen og altsaa ved en saadan Merbeskatning udsætter Københavns Kommune for, at i alt Fald i den første Tid den Forøgelse, den ellers kunde regne paa, vil gaa betydelig langsommere for

sig. Men er det kun det, det drejer sig om, kunne vi sikkert let enes. Naar jeg har foreslaaet det kongelige Teater stillet, som jeg har, og givet Københavns Kommune en Trediedel, har det været af en vis Retfærdighedsfølelse, fordi jeg nødigt vilde gaa København for nær, men hvis det ærede Medlem som københavnsk Repræsentant mener, at dette har været en for vidtgaende Indrømmelse, skal jeg for mit Vedkommende ikke modsætte mig Ændringer paa dette Punkt.

Det ærede Medlem havde stemt Tonen ikke saa lidt ned med Hensyn til de Kunstværdier, som denne Skat vil ramme, saa meget ned, at han endogsaa var naaet til „den ene retfærdige“; det ærede Medlem sagde: Er der blot een retfærdig, bør man ikke ramme ham med denne Forøgelse af 10 pCt. Nu mener jeg, at selv om denne ene retfærdige i en Sæson maatte nøjes med at gaa 8 Gange i Teatret i Stedet for tidligere 9 Gange, er der ramt de retfærdige haardere Ting før; jeg synes ikke, dette var saa frygteligt. Men der laa i det ærede Medlems Udtalelse her en Indrømmelse, som jeg har al Grund til at glæde mig over. Det ærede Medlem turde altsaa ikke nægte — og selv i de omskrivende Ytringer, det ærede Medlem senere benyttede, laa det samme —, at det kun er meget lidt, der her kan regnes under virkelig Kunstværdi, men selv om det er aldrig saa lidt, vil det ærede Medlem ikke taale, at det rammes med endogsaa den mest moderate Beskatning.

Det ærede Medlem kom ikke ind paa den Betragtning, jeg gjorde gældende, som ogsaa er ret uimodsigelig, at enhver Skat efter sin Natur rammer Kulturværdier og selvfølgelig mange Gange Kulturværdier, som ere betydelig større og betydelig værdifuldere end dem, her er Tale om.

Det ærede Medlem vilde sætte det op som et Dogme, at hvis man forøger Afgiften, gør man Kunsten daarligere. Det lyder meget godt, og hvis det var rigtigt, vilde det selvfølgelig være en Støtte for det ærede Medlems Betragtning, men det ærede Medlem skylder Beviset derfor; det kan slet ikke bevises, at en Afgift gør Kunsten slettere. Det er meget muligt, at en Afgift kan komme til at virke saaledes, at den skærer nogle af Udvæksterne bort, at den rent temerære Konkurrence bliver mindre stærk end tidligere. Det er ikke sjældent, at man i et Erhverv ser, at Erhvervets solide Udøvere slet ikke have noget imod, at det rammes af en Afgift,